

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนตุลาคม ๒๕๕๔

พระธรรมะเทศนาเรื่อง ธรรมะโอสถรักษาใจ

วันที่ ๒ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๘

โยมเขาเสียสละมา เรื่องแค่นี้เรื่องมันเยอะเยอะ เดี่ยวท่านก็รู้อะไรที่พระอาจารย์พูดเนี่ย ล้วนแล้วแต่พระอาจารย์เข้าใจ เรื่องเหล่านี้เหมือนกับเป็นกรรมเป็นวิบากกรรม เราไม่ต้องไปโทษใคร โทษกรรมวิบากกรรมในอดีตอนาคต เพราะฉะนั้นต้องเข้มแข็งอดทนอย่างเดียว เหมือนที่พระอาจารย์เขียนในคำพระสังฆทาน ต้องมีขันตอดกัณฑ์อดทน เพื่อเตือนเพื่อให้ได้ยินกับหู รู้ด้วยใจเราเนี่ย ถ้าเราไม่มีความอดทนเข้มแข็งก็แพ้ตลอดกาล เชื้อพระอาจารย์เนี่ย พระพุทธเจ้าเนี่ยขนาดพระองค์ยังทรงพระชนมายุอยู่ พวกนั้นก็ให้นางจิญจมาณวิกาทำเป็นทอ้งกับพระพุทธเจ้ามั่ง นางมาคัณทียาก็จ้างคนมาด่าบ้างอะไรเนี่ย พระองค์ก็ยังทนเลย

แล้วเราทำกิจหน้าที่ทำพุทธศาสนาแล้วรู้อยู่แล้วว่ายุคนี้สมัยนี้มารมีจลาจลวิญญูเต็มไปหมดเลย เหลือส้มมาทวิญญูน้อยมาก เพราะฉะนั้นให้อดกัณฑ์อดทนเข้มแข็ง ทุกคนเนี่ยมีกรรมเป็นของตัวเองแล้ว พระพุทธเจ้าพูดไว้ไม่มีใครตีว่าใคร

เกิดแก่เจ็บตายเสมอกันหมดเว้นไว้แต่ใครจะมีโอกาสทำความดีใช้หนี้ความดีมาก ก็ถือว่าเป็นบุญเป็นวาสนาของคนนั้น เพราะฉะนั้นพระอาจารย์เนี่ยไม่เคยอ่อนแอต่อแพ้ ฝึกหัดอบรมบ่มนิสัยมาตั้ง ๓ รุ่นแล้ว ได้เห็นมัย มีดีอะไรบ้าง

เหนื่อยพระอาจารย์ก็บอกอยู่ในเทปนั้นแหละไปเปิดฟังดูสิ ว่าพระอาจารย์อาจจะไม่มีอีกก็ได้ครั้งที่ ๔ แต่ก็ยังบอกไว้ถ้าศาลาเสร็จก็จะเอาชะอีกสักรุ่นหนึ่ง เนี่ยก็แค่นี้ทำความดีใช้หนี้ความดี คนที่ไม่รู้จักตรงนี้ก็จะมีขันตอดกัณฑ์อดทน

คนกินยาตายฆ่าตัวตายโดดน้ำตายล้วนแล้วแต่น้อยออกน้อยใจว่าทำดีแล้วไม่ได้ดีทั้งนั้น ฉะนั้นเชื้อพระอาจารย์ต้องเข้มแข็งอดทน

พระอาจารย์มีเมตตาพระทุกองค์ที่มาอยู่กับพระอาจารย์เนี่ยล้วนแล้วแต่มุ่งดีกันทั้งนั้น มุ่งดีทำดีทั้งนั้น ถ้าไม่มีใครนำพระพุทธรูปมาทที่ดี ๆ อย่างนี้ไปเผยแพร่ พระพุทธศาสนาก็จะร่วงโรยลงไป เพราะฉะนั้นขอให้ทุกองค์เข้มแข็ง พระพุทธเจ้าก็สอนอยู่แล้วว่า

สุญญตสมาธิมีอนัตตาความว่างเป็นอารมณ์ สุญญตวิโมกข์ หลุดพ้นด้วยความว่าง นิพพานัง ปรมัง สุญญัง นิพพานสุญญอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นเราก็ต้องมือนัตตาความว่างเป็นอารมณ์ พระองค์ไม่ได้ปิดบังซ่อนเร้น ฉะนั้นเราต้องเข้มแข็งสู้มันสังขารมันทนไม่ได้ก็ให้มันแตกดับไปเลย อย่างพระอาจารย์ว่าเนี่ย

ไม่อาลัยอาวรณ์ถวายเป็นพุทธบูชาธรรมบูชาอริยสังฆบูชาที่พระอาจารย์เคยพูดแล้ว ที่พระองค์สร้างบารมีสมัยพระเวสสันดรสละทรัพย์สมบัติ ช้างเผือก

แล้วก็ท้ายสุดต้องให้ลูกเป็นทานให้ภรรยาอักรรมเหสีเป็นทาน เพื่ออะไร? ให้ก็เพื่อความว่างนั่นเอง เพราะฉะนั้นพระองค์เมื่อตรัสรู้พระองค์ก็มารู้ความว่างทั้งหมด คือ รู้นิพพานการทำอาสวะให้สิ้นไป ก็คือการทำอากรมณีให้สิ้นไปหมดไปคือให้ว่างไป เนี่ยแค่นี้

เราต้องเข้มแข็งอดทนอย่างพระอาจารย์เนี่ยผู้มานานแล้ว ไม่ใช่เพิ่งผู้

พระอาจารย์เนี่ยเข้มแข็งอดทนขันติบารมีจึงเข้มขึ้น ฝึกหัดตัดนิสัยตั้งแต่เล็กแต่น้อย

จนกระทั่งบวชแล้วไปอยู่ที่ไหนก็โดนกลั่นแกล้งที่นั่น พระอาจารย์ก็ทน ที่พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า

พราหมณ์ผู้มีเพียรเพ่งอยู่พระธรรมของพระองค์ไม่ทนต่อพราหมณ์ผู้มีเพียรเพ่งอยู่

เพ่งคือเพ่งฉานหรือเพ่งคือพิจารณา ทั้งเพ่งหรือพิจารณา เราจะเพ่งยังไงก็เพ่งเพื่อความว่าง

เพื่อหลุดพ้นจากสิ่งร้อยรัดใจคืออากรมณีนั่นแหละ สังโยชน์ก็คืออากรมณี

เพราะฉะนั้นเราทำอากรมณีให้สิ้นไปก็เป็นการทำสังโยชน์ให้สิ้นไป เพราะฉะนั้นทุกคนต้องเข้มแข็ง

เชื่อพระพุทธเจ้าไม่ต้องเชื่อพระอาจารย์ เพราะพระอาจารย์เอาพระโอวาทที่แท้ของพระองค์มาสอน

ไปเปิดดูได้เลยพระทุกองค์ที่พระอาจารย์พูดให้ฟัง เพื่อความรู้ยิ่งเห็นจริงในความว่างต้องว่าอย่างนี้

เทศนาอย่างไร ก็เพื่อความว่างอย่างเดียว เพื่อนิพพาน เป็นไปเพื่อพระนิพพานความว่าง

ใครจะว่ายังไงถ้าเราไม่ผิดกฎหมายบ้านเมืองอะไร ยังไงก็ไม่มีใครมาทำร้ายเราได้ ฉะนั้นเราว่างอย่างเดียว

เราสละหมดแล้วไม่มีอะไรเหลือแล้ว บวชแล้วก็ไม่มีแล้ว พระมีเมียได้ที่ไหน ไม่มี

เพราะฉะนั้นเราก็ต้องว่างต่อไป ผู้อดผู้ทนขันติว่างต่อไป

คนที่ไม่เชื่อพระอาจารย์ก็หาเรื่องพระอาจารย์เยาะเย้ยทั้งที่พระอาจารย์สอนอยู่ตลอดเวลาเห็นมัย

ทุกวันทุกเดือนทุกปีเป็นวันเป็นเดือนเป็นปีเนี่ย พระอาจารย์ก็ยังสม่ำเสมอไม่มีอะไรที่จะผิดปกติ ไม่มี

เห็นมัย ทุกวันเนี่ยที่พระอาจารย์ทำอยู่เนี่ยเทศน์สอนอะไรพวกเนี่ย สม่ำเสมอไม่มีอะไร

ไม่เคยหาเรื่องหาราวอะไร ญาติโยมอะไรก็ไม่เคยไปยุ่งอะไรกับใคร

แต่คนทั้งหลายก็มักจะเอาเรื่องมาให้พระอาจารย์เนี่ย

เพราะฉะนั้นเราก็ต้องเข้มแข็งอดทน เราอยู่ได้แล้วที่เราเนี่ยเป็นผู้บริสุทธิ์สะอาดไม่มีโทษเลย

อย่างพระอาจารย์เนี่ย คิดแต่มุ่งหวังประเทศชาติ พุทธศาสนา พระมหากษัตริย์เพื่อดำรงคู่ไว้

บรรพบุรุษหรือบูรพมหากษัตริย์ก็ทรงถวายแผ่นดินไว้เป็นพุทธบูชา

เพราะฉะนั้นเราจึงต้องมีสิทธิ์ป้องกันฉะนั้นใครจะมาทำลายประเทศชาติพุทธศาสนาพระมหากษัตริย์

พระมหากษัตริย์ก็เป็นอุปถัมภ์เพราะฉะนั้นเราก็ต้องปกป้องคุ้มครองรักษา

อย่างพระอาจารย์เนี่ยเทศน์สอนอยู่เสมอเพื่อปลุกใจให้ทุกคนมีใจรักชาติพุทธศาสนา พระมหากษัตริย์

แต่ก็อย่าลืมหน้าที่ของตัวเองก็คือทำจิตของตนให้ว่าง เพื่อพระนิพพานเพื่อความสิ้นทุกข์ เนี่ยแค่นี้

พระอาจารย์ไม่ปรารถนาอย่างอื่น

แม้พระอาจารย์เนี่ยจิตวิญญูญาณเคยออกไปตั้งหลายครั้งแล้วก็ยังหวังศาสนาอยู่ ก็ยังกลับเข้ามาได้อีก

พระอาจารย์เนี่ยสละคืนสละตายไปตั้งหลายครั้งแล้วก็ยังไม่ตาย เนี่ยเห็นมัยเนี่ย

ที่พระอาจารย์เขียนธรรมะสละคืน ไม่ใช่พระอาจารย์พูดเล่น พระอาจารย์เนี่ยจิตออกจากว่าง

แต่เราก็คิดเพื่อความวิมุตติหลุดพ้นอย่างเดียว เราบวชเพื่อวิมุตติหลุดพ้นเราไม่ได้ต้องการอะไรจากใคร

แต่กรรมทั้งหลายที่มารุมเราเนี่ยหรือสิ่งทั้งหลายที่คนนั้นหาเรื่องเรา
 เราอย่าไปคิดเลยถือว่าเป็นกรรมเก่าของเราเนี่ยเป็นอากรมณ์
 ที่พระพุทธเจ้าว่าเป็นสักคาวรณ์มัดคาวรณ์เป็นอันตรายแก่มรรคผลนิพพาน เพราะฉะนั้นเราเข้มแข็งอดทน
 ทำอากรมณ์เหล่านี้ให้สิ้นไปจึงเรียกว่า อาสวัชชยญาณ ญาณทำอากรมณ์ให้สิ้นไป
 ถ้าเราไปพูดว่าทำอาสวะให้สิ้นไปนั้นเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า แต่ถ้าเราบอกว่าทำอากรมณ์ให้สิ้นไปเนี่ย
 พูดอย่างไทยๆ เนี่ย เพราะฉะนั้นอาสวัชชยญาณก็คือ ทำอากรมณ์ให้สิ้นไปด้วยความรู้ คำว่ารู้ก็คือมันเป็น
 อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา นั่นแหละจึงเรียกว่า อาสวัชชยญาณ
 ทำอากรมณ์ให้สิ้นไปด้วยความรู้เพราะอากรมณ์ทั้งหลายไม่เที่ยงมันเป็นทุกข์เป็นอนัตตา
 รูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสเหล่านี้ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา
 ฉะนั้นเราอย่าไปขโมยรูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสของใครมาไว้ในใจเรา ใจของเราจึงจะบริสุทธิ์สะอาด
 เรารู้เท่าทันตามเป็นจริงจึงเรียกว่าอาสวัชชยญาณ แล้วก็รู้ด้วยว่าสังโยชนสิ่งที่ยึดรั้งใจเราก็คือ
 คือรูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสธรรมารมณ์เหล่านี้ตั้งแต่อกเนกาติจนถึงปัจจุบันชาติที่มันตามล้างตามล่าเรามานี้
 ฉะนั้นเรารู้เท่าทันมันเนี่ย สังขารเรามันก็เสื่อมสิ้นไปตามกาลตามเวลา เพราะฉะนั้นเราก็นึกว่าทนแค่ตาย
 ตายเมื่อไหร่ก็สิ้นทุกข์เมื่อนั้น เราได้ใช้เวรใช้กรรม เวลาเราไปเวียนว่ายตายเกิดเราไปเล่นงานเขาด้วยอาการ
 ๓๒ เหล่านี้ ด้วยเลือดเนื้อหนังสังขารชีวิต เพราะฉะนั้นเวลามันเล่นงานมันก็เล่นงานสังขารเรา
 แต่มันเล่นงานจิตเราไม่ได้ เพราะจิตเรารู้พระองค์จึงเรียกว่า อาสวัชชยญาณ ญาณทำความรู้ให้สิ้นไป
 สิ่งที่เรารู้ทั้งหมดให้สิ้นไปจากใจเรา พระองค์สอนให้รักษาจิตไม่ได้สอนให้รักษาอากรมณ์
 เพราะอากรมณ์ไม่แน่นอนอนิจจังอยู่เสมอ เดี่ยวมีรูปมา มีเสียงมา มีกลิ่นมา มีรสมา มีสัมผัสมา
 อากรมณ์ไม่เที่ยง เพราะฉะนั้นเราไปรักษาอากรมณ์ไม่ได้ เราต้องรักษาใจไม่ให้มีอากรมณ์ เนี่ยจึงเรียกว่า
 สังวรอินทริย์ สังวรอินตา หู จมูก ลิ้น กายใจ เนี่ย สังวรอินตา หู จมูก ลิ้น กายใจ เพื่ออะไร?
 ที่พระองค์สอนไว้ก็เพื่อจะไม่ให้มีอากรมณ์นั่นเอง ไม่ให้อากรมณ์ทั้งหลายไหลไปสู่ใจ เรารู้เราก็จะไป
 รู้แล้วก็ไป เพราะอากรมณ์ไม่เที่ยงอยู่แล้ว ยืนเดินนั่งนอนเดี๋ยวก็อนิจจังไปแล้ว ว่าง ว่าง ว่าง อย่างเดียว
 อย่าไปคิดไปนึกอะไร เราต้องยอมรับสภาพตามเป็นจริง เพราะเรื่องทุกอย่างเกิดเพื่อดับไม่ว่าเรื่องของเรา
 เรื่องของรูปของเสียงของกลิ่นของรสของสัมผัสมันเกิดเพื่อดับทั้งนั้น ทุกวันทุกเวลาทุกวินาทีเนี่ย
 ที่พระอาจารย์บอกว่า ทุกวินาทีที่มีคุณค่าโมทนาสาธุ แล้วจะโมทนาสาธุกับอะไรจึงจะดี
 เราก็มอทนาสาธุกับบารมีอุปบารมีปรมัตถบารมีของพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระอรหันต์เจ้า
 ทั้งที่เป็นบารมีอุปบารมีปรมัตถบารมีนั่นแหละจึงจะเป็นการเพิ่มบุญเพิ่มกุศล
 ที่พระอาจารย์เคยพิจารณาว่าสัมมาอาชีโว ก็เราบวชมาแล้วเราไม่มีอาชีพอะไรเลย
 แล้วจะเป็นสัมมาอาชีโวได้อย่างไร พระอาจารย์ก็รู้ขึ้นมา
 การทำความดีหรือการที่โมทนาความดีพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า
 พระอรหันต์เจ้านี้เป็นอาชีวะที่เป็นสิ่งที่เราควรทำเป็นสัมมาอาชีโวของพระ
 ที่เราไม่ได้ไปทำกรงานค้าขายไม่มีเงินไม่มีทองไม่มีข้าวไม่มีของอะไรเลย เนี่ยพระอาจารย์เคยพิจารณา
 อะ! สัมมาอาชีโวแล้วเราไม่ได้ทำมาหากินอย่างโลกๆ เงินทองก็ไม่มีแล้วจะเป็นสัมมาอาชีโวได้อย่างไร?

ก็นึกขึ้นมาได้การทำความดีเนี่ย การทำความเพียรเพื่อโมทนาเนี่ย ที่พระอาจารย์เคยพิจารณาว่า ที่พระองค์ตรัสไว้ว่า สมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์ แล้วจิตพระอาจารย์ก็นึก แล้วสมุทัยเหตุให้เกิดสุขมีไหม ก็รู้ขึ้นมาว่ามุกิตาพลอยยินดีเนี่ยเป็นสมุทัยเหตุให้เกิดสุข

เหมือนกับพระอาจารย์เนี่ยได้พบบ่ออริยทรัพย์ที่ยังไม่มีใครใช้ไม่มีใครรู้ใครเห็นเลย ไม่มีใครเอามาใช้เลย เนี่ยพระอาจารย์เอามาใช้

เพราะฉะนั้นอย่าไปห่วงไหนไหนเลย เรื่องของคนอื่นทั้งนั้น เกิดแก่เจ็บตาย เราสละไปแล้วแม่พ่อแม่พี่น้องเนี่ยมีค่าเท่าไร ที่พระอาจารย์เคยพูดไว้ ตาหูจุมูกลิ้นกายใจมีราคามากกว่าสมบัติพระเจ้าจักรพรรดิที่พ่อแม่เราให้มาอีก แม่พ่อแม่ซึ่งมีพระคุณต่อเรามากเรายังทิ้งเลย ทรัพย์สินสมบัติเงินทองบุตรภรรยาอย่างทิ้งเลยต้องว่าอย่างนี้ แล้วเราจะมาห่วงไหนไหนอะไร เราจะมาอยากได้อะไรของใคร มันจะสอนใจเรา ว่าเราเนี่ยมีอริยทรัพย์อันประเสริฐแล้ว สิ่งที่เราทิ้งไปก็มีคุณค่ามากกว่าสิ่งเหล่านี้ เพราะฉะนั้นเราอย่าได้ไปติดสิ่งเหล่านี้เลย

มันจะเป็นอัตโนมัติเลยมาห้ามกันความโลภความโกรธความหลงของเรา หรือทำให้เราไม่มีราคา โทสะ โมหะ มานะทิฏฐิกับสิ่งเหล่านี้ เพราะฉะนั้นเราไม่ควรห่วงไหน

ใจเราก็ต้องหนักแน่นมันคงมีบุญญตสมชาติตั้งใจมันต่อไป สู้ต่อไป ไม่ต้องไปคิดไม่ต้องไปนึก

ไม่ต้องไปคิดว่าเป็นมหานิกาย ไม่ต้องไปคิดว่าธรรมยุติ นิกายทุกอย่างก็ต้องว่างเปล่าหมด สัพเพ ธัมมา อนัตตา ที่พระอาจารย์บอกแล้ว สุทธิ อสุทธิ ปัจจตุต นาณญญ อญญญ วิโสธเย สุทธิ อสุทธิ

ความบริสุทธิ์ความไม่บริสุทธิ์เป็นของตัวของบุคคล

ขอให้เรานั้นแหละทำความบริสุทธิ์ให้เหมือนรัตตาคความว่างเป็นอารมณ์ แล้วมันจะบริสุทธิ์เองต้องว่าอย่างนี้ ตราบใดที่เราคิดว่าเราบริสุทธิ์ แต่เรายังไม่ขโมยรูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสใครมาไว้ในใจเรา

เราไปขโมยเขามาที่นี่ก็ไม่บริสุทธิ์แล้วเห็นมั๊ย

ศีลเราจะเป็นศีลวิสุทธิได้เราก็ต้องเป็นผู้ที่ไม่ขโมยรูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสใครมาไว้ในใจเรา

ยื่นดินนั่งนอนจิตของเราจึงจะบริสุทธิ์สะอาด เพราะเป็นศีลวิสุทธิ อริยกันตศีลก็คือละเว้นภายในภายนอก

คือไม่มีอารมณ์ภายใน คำว่าไม่มีอารมณ์ภายในก็คือ ไม่มีรูปภายใน ไม่มีเสียงภายใน ไม่มีกลิ่นภายใน

ไม่มีรสภายใน ไม่มีสัมผัสภายใน ไม่มีรูปภายนอก ไม่มีเสียงภายนอก ไม่มีกลิ่นภายนอก ไม่มีรสภายนอก

ไม่มีสัมผัสภายนอก ไม่มีธรรมารมณ์ใดๆ มาอยู่ในใจเรา ที่พระอาจารย์สอนอยู่แล้วว่า

รูปเรารู้ว่ารูปนี้ไม่เที่ยงเป็นทุกข์เป็นอนัตตา รูปเหล่านั้นจะได้ไม่มาประทับติดอยู่ในใจเรา

ใจเราจะได้ไม่มาประทับติดอยู่ในรูป จิตของเราจะได้บริสุทธิ์จากรูป จิตของเราจะได้วิมุตติหลุดพ้นจากรูป

เสียงก็เหมือนกัน กลิ่นรสสัมผัสก็เหมือนกันเนี่ย เพราะเรารู้แท้แล้วว่า สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา

แล้วก็อนิจจังด้วย เปลี่ยนแปลงเสื่อมสลายด้วย สิ่งเหล่านี้จะได้ไม่มาประทับอยู่ในใจเรา

ใจเราจะได้ไม่มีสิ่งเหล่านี้ เราจึงจะบริสุทธิ์จากรูปสิ่งเหล่านี้ จิตเราจึงจะได้วิมุตติหลุดพ้นจากสิ่งเหล่านี้

เนี่ยแค่นี้

นิพพานัง ปรมัง สุขญญัง พระพุทธเจ้าก็สอนให้สูญไปจากใจของเราเนี่ย ก็คืออารมณ์นั่นเอง ที่พระอาจารย์พูดถึงเรื่องจิตเพ่งจิตก็เหมือนกัน ก็เพื่อให้เรารู้ ความดับไม่มีเชื้อที่พระพุทธเจ้าว่า ถ้ามีใครทั้งหลายมาถามท่านว่า ท่านทั้งหลายปฏิบัติเพื่ออะไร พระองค์ก็สอนให้ตอบว่า เพื่อความดับไม่มีเชื้อ แล้วอะไรคือเชื้อ อะไรคือสิ่งที่เราควรดับ อารมณ์ทั้งหลายนี้แหละคือตัวเชื้อ ที่มันพาเราไปเวียนว่ายตายเกิดนับภพนับชาติไม่ได้ เพราะฉะนั้นเราอย่าได้ห่วงไหน่กับอารมณ์ ทำจิตของเราให้พ้นจากอารมณ์ จิตของเราก็จะพ้นจากอาสวะนั่นเอง นิโรธะความดับทุกข์ก็ดับอารมณ์ของเราให้ได้ เมื่อเราดับอารมณ์ของเราได้แล้ว จิตเราอยู่เหนืออารมณ์ จิตเราก็ออยู่เหนืออาสวะแล้ว ใจของเราจะได้อยู่เหนือเวทนา ไม่สุข ไม่ทุกข์ ไม่ดีใจ ไม่เสียใจ ไม่ต้องอุเบกขาด้วย พระอาจารย์ก็บอกอย่างซื่ออย่างตรง

ครูบาอาจารย์ทั้งหลายพระอาจารย์ก็ไม่เคยได้ยินมาสอนพระอาจารย์อย่างนี้ที่ไม่มี เนี่ย สิ่งที่พระอาจารย์ค้นพบความจริงตามพระพุทธโฆษาตต้องว่าอย่างนี้ ถึงเรียนตรี โท เอกมาแล้ว ก็ไปอ่านพระไตรปิฎกค้นคว้าเพื่อจะหาทางที่จะวิมุตติหลุดพ้น

ครูบาอาจารย์ทั้งหลายท่านก็สอนไปตามถนัดของท่าน ตามที่ท่านรู้ท่านเข้าใจ แต่ว่าไม่มีการชี้ตรงๆ อย่างนี้ ฉะนั้นเรารู้เราเข้าใจแล้วเราก็ไม่ควรประมาท

พระอาจารย์ก็สอนอยู่เสมอว่า เรื่องของเขาเราไม่ยุ่ง เรื่องของเราก็จะจบจะสิ้น เมื่อเขามายุ่งกับเราโดยที่เราหาโทษไม่ได้ เราไม่เคยไปยุ่งกับเขาเลย แต่เรื่องเหล่านี้มาหาเรา แสดงว่าเป็นกรรมวิบากกรรมในอดีตชาติที่เราจะต้องยอมรับ ถึงแม้ว่าเราไม่ได้ไปทำ คนอื่นว่าเราไปทำจริงๆ เราก็ต้องวางเฉยเพราะถือว่าเป็นกรรมในอดีต เหมือนกับที่มีอุบาสกคนหนึ่งที่พักเทศน์ทั้งคืนเลยแล้วก็ได้บรรลุนิโรธะดับ และเขาก็ไปล้างหน้าก็พอดีมีโจรมันไปขโมยห่อทรัพย์ของเขา มาถึงก็โยนตุ้มลงไป อุบาสกก็นึกว่าอะไรหล่นลงมา ก็ไปดูก็เห็นห่อผ้าก็นึกว่าห่อผ้าอะไร พอดีเจ้าทรัพย์เขาตามมา ข้าพเจ้านี้เป็นโจรเขาก็ทุบตีซะตายเลย พระทั้งหลายก็ไปกราบทูลพระพุทธเจ้าว่า อุบาสกเนี่ยพักเทศน์ทั้งคืนเลย ไม่น่าตายเลยดูสิชาวบ้านไม่รู้มาทุบตีซะตาย ทั้งๆที่พักเทศน์ทั้งคืน พระองค์ก็บอกว่าตั้งแต่อดีต เพราะอดีตชาติเคยไปเห็นภรรยาเขาสวยงามแล้วตัวเองก็เป็นนายด่าน แล้วก็ทิ้งๆที่เวลายังเหลืออยู่ก็ไม่พาเขาข้ามไป ไม่ให้เขาข้ามไป แล้วก็กลางคืนก็เอาแก้วมณีไปซุกไว้ที่เกวียน แล้วก็แก๊งว่าโดนขโมย ว่าบุรุษนี้ขโมยเอาแก้วของเขา มา แล้วก็ตีบุรุษคนนี้ตาย แล้วก็เอาภรรยาของเขาไปอีก ฉะนั้นเมื่อเรารู้อย่างนี้แล้ว เนี่ยกรรมในอดีต เพราะฉะนั้นสิ่งใดที่จะเกิดขึ้นก็เกิดเพื่อดับ เป็นกรรมแต่อดีตชาติ เพราะฉะนั้นเรารู้แล้ว เรารู้แล้วก็ละ ยอมรับใครจะทำร้ายเราอย่างไร เราก็ต้องวางเฉยเป็นกรรมของเจ้านี่...ต้องว่าอย่างนี้ แทนที่เราจะไปโทษคนนั้นโทษคนนี้ นึกว่าเป็นกรรมเป็นวิบากกรรมที่เราทำมา ที่มีการเวียนว่ายตายเกิดนับภพนับชาติไม่ได้ แล้วเราต้องเข้มแข็งอดทนไม่หวั่นไหว คือไม่หวั่นไหวกับอารมณ์ทั้งหลายได้ จะเป็นรูปก็ตาม เสียงก็ตาม กลิ่นก็ตาม รสก็ตาม สัมผัสก็ตาม

ที่เป็นธรรมารมณติดใจเราอยู่เนี่ย เพราะฉะนั้นเราต้องไม่โลภไม่โกรธไม่หลง ไม่เครียดแค้นชิงชัง ไม่ให้มีราคะโทสะโมหะมานะทิฏฐิ ก็อุปเสียงกลืนรสสัมผัสที่บรรดาที่เข้ามาถึงเรา ทั้งที่เราอยู่ป่าอยู่เขาเนี่ย สิ่งเหล่านี้มันยังมา แล้วเราไม่ว่ากรรมวิบากกรรมในอดีตแล้วจะว่ายังจับ เราก็ไม่ได้ไปดินร่นขนขวาย แต่พวกเหล่านี้เขามาหาโทษใส่เรามาแก้งว่าเราอย่างนั้นอย่างนี้ แล้วเราไม่ว่ากรรมในอดีตชาติ แล้วมันเป็นกรรมอะไร? ต้องตามอย่างนี้ แล้วเราจะไปชวนขวายสิ่งเหล่านี้เพื่ออะไร? เพื่อรูปเพื่อเสียงเพื่อกลิ่นเพื่อรสเพื่อสัมผัสเหล่านี้ก็ไม่มีอีก เนี่ยเห็นมั๊ย

กรรมวิบากกรรมต้องว่าเวรวิบากกรรมเวรในอดีตชาติที่มันติดตามมา เพราะฉะนั้นอย่าห่วงไหวกับอารมณ์เหล่านี้ เราควรสำเนียงระลึกถึง ถึงมีทุกข้ออย่างไรก็อย่าทิ้งธรรม ธรรมนั้นก็คืออนัตตาธรรมนั่นเอง ที่พระอาจารย์ก็บอกแล้ว ที่พระองค์สอนให้สละทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะ สละทรัพย์อวัยวะเพื่อรักษาชีวิต สละทรัพย์อวัยวะและชีวิตเพื่อรักษาธรรม ธรรมนั้นได้แก่อะไร? ธรรมนั้นได้แก่อนัตตาธรรมคือความว่าง เนี่ยเวลาเราเสียสละเราก็นึกว่า ช่างมันเถอะทรัพย์สินสมบัติ ต้องทำใจให้ว่างจากสมบัตินั้นแหละ แล้วก็เนี่ยหายาหาหมอมารักษาอวัยวะแขนขาตาหูเนี่ย ครั้นสละทรัพย์ไปหมดแล้วแต่โรคภัยก็ยังไม่หายมันลามปาม ก็ตัดมือตัดเท้าหรือตัดขา ตาเสียไปเราก็ต้องทำใจให้ว่างอีก ว่าเฮ้อ..ช่างมันเถอะเพื่อรักษาชีวิตไว้ มันจะเน่าจะเปื่อยจะผุจะพังยังงี้ก็ให้มันไปเพื่อรักษาชีวิตไว้ ครั้นเสียสละถูกตัดไปแล้วอวัยวะน้อยใหญ่ ตาหูจมูกลิ้นกายแขนขาตาหูเนี่ย แต่เนี่ยโรคมันก็ยังไม่หายมันลามปามถึงชีวิต

เพราะฉะนั้นเมื่อถึงคราวชีวิตแล้วมันจะตายเราก็เฮ้อ..เราก็นึกถึงความว่างไว้เนี่ยชัดเจนมากเลย พระอาจารย์ไว้แล้วก็ไม่มีอะไร แต่คนเราฟังไม่เข้าใจ ไม่เข้าถึง ยังทำใจไม่ได้ก็อีกต้องว่าอย่างนี้ ก็คราวนั้นแหละวิบากกรรมมาบีบบังคับเราแล้วถึงเราไม่ว่างก็ต้องว่างแล้ว

ทรัพย์สินสมบัติก็ไม่มีแล้วเหมือนกับเราสละทรัพย์สินสมบัติมาบวชเนี่ย ไม่มีแล้ว ถึงแขนขาตอนเนี่ยเราก็ไม่มีเงินไม่มีทองรักษามันแล้วด้วย ถ้าป่วยเจ็บไข้ขึ้นมาเงินทองของแต่คนของแต่ละองค์ก็ไม่มี ถ้ามันจะแขนมันจะขาโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียนมันก็ต้องทำใจอยู่แล้ว แสดงว่ากรรมมันบีบเราแล้ว

เวลามันจะตายเฮ้อ..เรามาบวชแล้วรักษาธรรมประพฤติธรรมเพื่อความว่างต่อไป ว่างจากพ่อแม่บุตรภรรยาทรัพย์สินสมบัติ ไร่นาเรือนสวนบ้านช่องเรือนชาน เรายังว่างมาได้เลย ฉะนั้นเราต้องทำจิตให้ว่างต่อไป

ต้องทำจิตของเราให้เข้มแข็งอดทนด้วยขันติอธิวาสนะคุณตามที่พระพุทธองค์ดกกลั่นมาแล้ว ที่ใช้ขมิ้นมาขมเวทนาทางกายขมเวทนาทางจิต เวทนาทางกายมันเกิดโรคภัยไข้เจ็บก็ต้องขม จิตที่มีอารมณ์ทั้งหลายมารบกวนก็ต้องขม ทำจิตของเราให้อยู่เหนืออารมณ์ให้ได้

เมื่อเราทำจิตของเราให้อยู่เหนืออารมณ์ได้แล้ว เราจะได้ไม่มีทุกข์แล้ว ว่าง ว่าง ว่าง เพื่อนิพพาน นิพพานัง ปรมัง สุขญญัง ฉะนั้นผู้ต่อไปไม่ต้องห่วงไหว ทุกองค์ควรมีจิตเมตตากุณา เหมือนกับโอรพาทที่ในหลวงท่านว่า "รู้รักสามัคคี" เราควรรักษาสิ่งที่ดีที่สุด ที่มีอยู่กันเนี่ยให้เจริญรุ่งเรืองไป ด้วยเมตตาธรรมกรุณาธรรม แล้วพระองค์ก็ยกสอนภิกษุผู้มีศีลอันเป็นที่รักที่ยังไม่มากก็ขอให้มา

ที่มาแล้วก็ขอให้อยู่เย็นเป็นสุข พระองค์ก็สอนอยู่แล้ว ผู้มีศีลมีธรรมผู้ที่เป็นสัมมาทิฐิ เพราะฉะนั้นพวกเราเนี่ยก็เท่ากับรักษาสิ่งที่ดีอยู่แล้ว คือรักษาธรรมวินัยตามพระพุทธโอวาทอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเราต้องมีจิตเมตตา ส่วนมากผู้คนทั่วไปไม่หวังความวิมุตติหลุดพ้น ไปมุ่งลาภสักการะมุ่งชื่อเสียงเกียรติยศอะไรพวกเนี่ย เห็นมัยยะพระอาจารย์ต้องการอะไรมัยยะ? ไม่มี ก็พยายามสั่งสอนพวกท่านเนี่ยแหละ ว่าพระอาจารย์ประพฤติอย่างไร มีความรู้ความเห็นอะไรบ้าง พยายามที่จะปลุกฝังหรือสั่งสอนให้พวกท่านให้ดำรงหรือเจริญรอยตามต่อไป เพื่อรักษาพระธรรมวินัยพระพุทธโอวาทของพระองค์ให้บริสุทธิ์สะอาดต่อไปแค่นี้ พระอาจารย์พยายามให้เผยแพร่ไป ไม่งั้นพระพุทธศาสนาก็จะหมดที่เราต้องว่าอย่างนี้ ถ้าเราไม่รักษากันไม่ประพฤติปฏิบัติไว้ ศาสนาอันบริสุทธิ์มรรคผลนิพพานอันบริสุทธิ์คือความว่างอนัตตา เนี่ยไม่มีใครเข้าใจ เพราะฉะนั้นพวกท่านเข้าใจแล้วก็ขอให้รักษาต่อไป พยายามเข้มขันตายเป็นตายทำไมต้องเสียตายชีวิต พระพุทธเจ้ายังสละเลย พระองค์ผู้ทรมาน พระองค์เป็นผู้เสียสละมากกว่าพวกเราอีก

การเสียสละทานบารมีอุปบารมีปรมาตบารมีนี่เพื่อมาละเว้นเป็นศีลเป็นเนกขัมมะเป็นปัญญาวิริยะขันติสังขะอธิษฐานเมตตาอุเบกขาให้เป็นอุปบารมีปรมาตบารมี ก็เพื่อความว่างทั้งหมดเลยต้องว่าอย่างนี้ ไม่ใช่อย่างอื่น สิ่งที่พระองค์ต้องการ สัพพัญญูทุกอย่าง คือรู้ว่า สัพเพ ธัมมา อนัตตา เนี่ยทุกอย่างต้องว่างเปล่า สัพพัญญูทุกอย่างสรุปลงไปเลย สัพเพ ธัมมา อนัตตาว่างเปล่า ที่พระองค์คือจริงรู้ครบถ้วนด้วยต้องว่าอย่างนี้ รู้ทั้งอดีตทั้งปัจจุบันทั้งอนาคต สัพเพ ธัมมา อนัตตาเนี่ย จะเป็นมนุสโลก เทวโลก มารโลก พรหมโลก ตลอดหนี่นโลกธาตุแสนโกฏิจักรวาล สัพเพ ธัมมา อนัตตาว่างเปล่าทั้งหมด

เพราะฉะนั้นเรารู้เข้าใจแล้วไม่ควรหวั่นไหวท้อแท้อ่อนแอ ควรทำใจให้เข้มแข็งต้องดูตัวอย่างดีเนี่ย พระอาจารย์เนี่ยก็ทนมาตลอด ไม่เคยได้มีอะไรเลยโดนตำหนิติเตียนหรือยกโทษอะไร มีปัญหาที่พยายามแก้ด้วยสติปัญญาด้วยความสุขุมคัมภีรภาพ

แล้วก็ถูกต้องตามพระพุทธโอวาทด้วยต้องว่าอย่างนี้ แต่สิ่งที่ไม่ใช่ธรรมไม่ใช่วินัยมันเป็นที่ข้างมันเกี่ยวกับกฎหมายบ้านเมืองอะไร มันนอกเหนือจากธรรมวินัย ถ้าเราไม่ผิดตามเรื่องธรรมวินัย เราก็พยายามรักษาตามธรรมวินัยอยู่แล้ว

เราก็ไม่ได้ไปล่วงกฎหมายบ้านเมืองอะไร เพราะฉะนั้นก็อย่าไปหวั่นไหว อย่าไปคิดมัน ทำใจให้ว่างให้สบาย พูดว่าง ว่าง ว่าง มันตายก็ตายไปเลยอย่าไปอ่อนแอท้อแท้ ให้เป็นปัจจัยเพื่อพระนิพพาน ก็สละมาอยู่แล้ว ลาออกกันมาอยู่แล้วทุกคน ทำไมต้องลาออก ใจนั้นก็ใจงั้นแหละ

ให้มันออกไปให้หมดความงัดทั้งหลายให้มันออกไป คำว่าลาออกเนี่ย ลาไปให้มันหมดไปจากใจเรา ออกไปจากใจเราอารมณ์ทั้งหลายเหมือนลาที่ใครไปติดไปจับต้องไปยึดไปถืออารมณ์ทั้งหลาย คือรูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสทั้งหลายก็เหมือนลาไปเพราะว่าไม่มีปัญญา และทำยสุดท้ายก็อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เปลี่ยนแปลงสลายไปหมด เพราะฉะนั้นเราจะต้องทำใจของเราเนี่ย ให้ว่างจากอารมณ์เหล่านี้

อย่าไปหวั่นไหวกับอารมณ์ เชื่อพระพุทธเจ้า เชื่อพระธรรมคำสั่งสอนที่พระองค์ตรัสไว้ว่า

“ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม” อย่างน้อยก็ทำให้มีกำลังใจว่า เราเป็นผู้ประพฤติธรรมจริงๆ ต้องว่าอย่างนี้ แม้สิ่งทั้งหลายที่ไม่ใช่ธรรมไม่ใช่วินัยที่มันมาทำร้ายจิตใจเรา ไม่มีต้องว่าอย่างนี้ มาทำร้ายเราไม่ได้ ตายก็ตายไม่เสียหายชีวิต เพราะฉะนั้นเราอย่าหวั่นไหวเข้มแข็งอดกลั้นอดทนไว้ เพื่อพระพุทธศาสนาจะได้เจริญรุ่งเรืองต่อไป เท่าที่ทุกคนทำได้ต้องว่าอย่างนี้ เท่าที่จะมีชีวิตทำตามเร็วแรงและสติปัญญาความสามารถ ฉะนั้นเราอย่าได้ไปฟังเสียงคนอื่น ใครจะว่าอย่างไร พูดอย่างไรช่างหัวมัน บอกโน่นพระอาจารย์สอนผมไว้ ผมเชื่อตามพุทธโอวาทตามที่พระอาจารย์เคารพพระพุทธโอวาทมาแล้ว ต้องว่าอย่างนี้ ผมก็ได้ยินท่านก็เทศน์สอนอยู่ตลอด เหมือนกับท่านปลุกเสกผมให้เป็นพระที่บริสุทธิ์สะอาดตามพระธรรมวินัย ให้จิตใจเราใสสะอาดด้วยมีอนัตตาความว่างเป็นอารมณ์ เพราะฉะนั้นเราจะต้องถือปฏิบัติในการที่จะนำไปเผยแพร่พระพุทธศาสนาเนี่ย เพราะว่าที่ไหนไม่มีใครรู้จักเห็นจริง ยุคนี้สมัยนี้เท่าที่ได้ฟังมาผ่านมา ครูบาอาจารย์ทั้งหลายเน้นซ้ำทั้งนั้น และก็ไม่มีใครรู้จัก เสียเวลา ครูบาอาจารย์ตายกันไปหมดแล้ว กว่าที่รู้จักก็ตอนใกล้ตาย สละคืนไปหมดตอนนั้น ถ้าองค์ไหนท่านฝึกไว้ดีแล้วมีสติปัญญาว่า อ้อ.ทำยสุดท้ายก็รู้ตอนตาย พอสละคืนแล้วก็ตายไปเลยต้องว่าอย่างเนี่ย อย่างพระอาจารย์สละคืนแล้วไม่ตายเนี่ย ทั้งที่ยอมอยู่แล้วตายก็ตาย แต่จิตก็เพ่งจิต ดูจิตเราไม่มีอารมณ์ใสสงบ คำว่าสว่างคือไม่มีอะไรมาเคลือบเคลงใจเราเลยว่างอย่างเดียว แล้วมันก็มีพลังในตัวของเราเอง ทำให้เข้มแข็งอดทน เนี่ยแล้วก็รอดตาย สังขารไม่ได้กินหยุดกินยาอะไรเลยก็หายอย่างรวดเร็ว สละตายแล้วก็ไม่ตาย เนี่ยธรรมโสดต้องว่าอย่างเนี่ย ตามที่พระอาจารย์อยู่ป่าอยู่เขาเนี่ย “มีธรรมเป็นอาหาร มีธรรมเป็นเครื่องนุ่งห่ม มีธรรมเป็นที่อยู่อาศัย เพราะฉะนั้นอย่าไปคิดอาศัยอย่างอื่น มันจะตายก็ตาย พระองค์ว่า *อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ* เนี่ยแล้วเราจะไปพึ่งอะไร? ก็พึ่งพระธรรมคำสอนพึ่งพระพุทธเจ้าเป็นสรณะที่พึ่ง มีพระธรรมเป็นที่พึ่ง มีพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติเป็นที่พึ่ง คือที่พึ่งทางใจ เพราะฉะนั้นเกิดแก่เจ็บตายเป็นของธรรมดาของโลกเป็นของสังขาร จิตของเราต้องมีความว่าง มีมรรคที่สูงสุดก็คือ สัพเพ ธัมมา อนัตตา ที่พระองค์สรุปลงไปเองต้องว่าอย่างนี้ ที่ประมวลมาทั้งหมดเลย เพราะฉะนั้นเราแล้วเข้าใจแล้วต้องไม่หวั่นไหว อย่างพระอาจารย์ไม่มีอะไร ไม่เคยคิดนึกอะไร ใครก็ได้ที่มีใจมุ่งความวิมุติหลุดพ้นเพื่อพระนิพพานเนี่ย พระอาจารย์ก็พยายามแนะนำสั่งสอนอยู่แล้ว พวกท่านก็มาอยู่กันมานานแล้วเป็นปีแล้ว ก็เห็นมัย พระอาจารย์สอนอะไร! มีอะไร! ก็ยังมีความสม่ำเสมออยู่กับทุกคน มีจิตเมตตากรุณากับทุกคน ไม่ได้มีอะไร ทุกคนก็ขยันขันแข็งทำกิจวัตรหน้าที่อะไรก็เป็นการแบ่งเบาพระอาจารย์ ไม่เช่นนั้นพระอาจารย์ก็ทำคนเดียวทั้งวัดเลยต้องว่าอย่างเนี่ย ๖ ชั่วโมง ๗ ชั่วโมง บางทีกวาดด้วยล้างส้วมด้วย ๖ ชั่วโมง ๗ ชั่วโมงเนี่ย พระอาจารย์เคยทำมาแล้ว ไม่ว่าพระอาจารย์อยู่ที่ไหนไม่เคยทอดทิ้ง แต่นี่ก็มีภาระพิจารณาธรรม

เพื่อให้ประเทศชาติพุทธศาสนาพระมหากษัตริย์ดำรงคงไว้ซึ่งพุทธศาสนามรรคผลนิพพาน
 ไม่ได้คิดอยากได้อะไรของใคร เพราะฉะนั้นให้ทำให้เข้มแข็งอดทนไว้ อย่าไปเชื่ออารมณ์
 หรืออย่าไปเชื่อคนอื่นต้องว่าอย่างนี้ มันพยายามชักจูงเราลงไปตกต่ำ เราต้องดึงจิตของเราให้สูงขึ้น
 หรือพยายามดึงเขาให้สูงขึ้น ฉะนั้นเราต้องคิดอย่างนี้ อย่าให้เขาดึงเราลงต่ำ
 เพราะฉะนั้นเราต้องเชื่อพระพุทธเจ้าไม่ต้องเชื่อพระอาจารย์
 พระอาจารย์ก็เอาธรรมของพระองค์นั้นแหละมาสอนมาบอก
 พระองค์ก็บอกว่าเราเองเป็นเพียงผู้บอกเหมือนกัน
 ส่วนใครจะทำตามไม่ทำตามก็แล้วแต่สติปัญญาญาณความรู้หรือบุญวาสนาของผู้นั้น
 ฉะนั้นการที่พระอาจารย์พูดก็เพื่อแสดงความจริงใจให้พวกท่านทุกคนของคัมภีร์ไว้ว่า
 จิตเจตนาพระอาจารย์เป็นอย่างไร ไม่มีที่จะไปลำเอียงเพราะรักใคร่ ลำเอียงเพราะโกรธ ลำเอียงเพราะหลง
 ลำเอียงเพราะกลัว ไม่มี เพราะรู้ชัดแน่แล้วว่าทุกอย่างว่างเปล่า ไปมัวโลกไปลำเอียงเพราะรักใคร่
 ลำเอียงเพราะโกรธ ลำเอียงเพราะหลง ลำเอียงเพราะกลัว เราก็ไม่ควรพินิจธรรมเมื่อศตวรรษก็ใช้ไม่ได้แล้ว
 ไม่ทรงความยุติธรรมแล้ว ความยุติธรรมก็เสียไป เพราะมีอคติ เพราะฉะนั้นต้องอย่างซื่ออย่างตรง
 มีอะไรต้องบอกอย่างซื่ออย่างตรง อย่างพระอาจารย์ก็สอนเน้นหนักให้ทุกคนฉลาดอย่างซื่ออย่างตรง
 ฉลาดแล้วฉลาดเลย ใครมีเล่ห์เหลี่ยมทำยสุตก็ต้องถูกนิมิตหลอกอีก ทำยสุตก็เอาตัวไม่รอด
 ฉะนั้นทุกอย่างต้องว่างเปล่าหมดเลย ทุกอย่างว่างเปล่าหมดแล้วจะมีนิมิตอะไรมาหลอกเรา
 ต้องถามอย่างนี้ เนี่ยมันทั้งหมดไปสิ้นไปเพราะทุกอย่างเป็นอนัตตา
 จะเป็นนิมิตก็แปลว่าเครื่องหมายบอกให้เราเห็นว่า
 ทุกอย่างเป็นเครื่องหมายบอกให้เราเห็นว่าทุกอย่างเป็นอนิจจังไม่เที่ยง เป็นทุกข์ถ้าเรามีความยึดถือไว้
 เราก็มักทุกข์ ทุกอย่างมันก็อนัตตาหมด ทุกอย่างเป็นนิมิตเป็นเครื่องประกาศยืนยันตามคำสอน
 ตามพระพุทธโฆษาที่สอน ไม่มีอะไรที่จะยั่งยืนถาวรที่แท้จริง ทุกอย่างอนิจจังทั้งสิ่งอันเป็นที่รักก็ตาม
 สิ่งไม่เป็นที่รักก็ตาม ทุกเรื่องมันจะต้องเป็นไปตามสภาวธรรม คืออนิจจัง ทุกขัง อนัตตา
 และส่วนมากทุกคนก็พูดกันว่าสภาวธรรมอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ก็ไม่เข้าใจสภาวธรรมที่แท้จริงคือ อนิจจัง
 ทุกขัง อนัตตา นี้เอง เป็นสภาวธรรมที่คงทนถาวร ไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใดที่พระองค์ตรัสรู้ขึ้นมา
 พระองค์ก็ต้องเอามาเทศนาสอนให้มนุษย์และสรรพสัตว์ พุทธเวไนย ตลอดทั้งพรหมเทพเทวดาเข้าใจเนี่ย
 แล้วจะได้ไม่เบียดเบียนใคร ถ้าให้อโหสิให้อภัยกันได้ก็จะเป็นการดี
 เหวเหล่านั้นจะระงับไปด้วยการไม่จองเวร การจองเวรของผู้นั้นย่อมไม่ระงับ
 เหวเหล่านั้นจะระงับไปด้วยการไม่จองเวรเท่านั้น มารมิจฉาทิฏฐิมันจองเวรพระพุทธเจ้ามาทุกพระองค์
 เพราะฉะนั้นเราก็ถึงคราวถึงสมัย มันก็จะต้องถูกกำหนดปราบปรามตามกรรมของมัน
 เพราะฉะนั้นถ้าไม่มีผู้เสียสละทุกคนเอาตัวรอดหมด พระพุทธศาสนาจะดำรงคงอยู่ได้ไง ต้องถามอย่างนี้
 ก็หมดไปสิ้นไปหายไปเพราะพวกมารมิจฉาทิฏฐิทำลาย ต้องว่าอย่างนี้
 เพราะฉะนั้นเราต้องเข้มแข็งอดทนต้องเป็นผู้เสียสละ อะไรที่ไม่ถูกต้อง
 สิ่งที่เป็นมิจฉาทิฏฐิที่เป็นมารก็ต้องกำหนดปราบปราม แล้วเราก็จะพ้นทุกข์จากมาร

แล้วก็พาสรรพสัตว์คนอื่นทั้งหมดไปพันทุกข้ไปให้หมด คือพ้นจากมารมิจฉาปฏิญญา
ให้ทุกคนมีอนัตตาความว่างเป็นอารมณ์

ต้องถามว่า มารอบชนะความว่างไหม? มันก็กลัวความว่างอยู่แล้ว บอกว่างเนียเอ็งชนะหรือเปล่า
เนียพระพุทธเจ้าให้ไปหมดแล้ว ทานก็ไม่มีเหลือเลย เอ็งให้ทานอย่างพระพุทธเจ้าได้ไหม
เอ็งรักษาศีลละเว้นอย่างได้ไหม เอ็งมีเนกขัมมะอดใจในทานในศีลได้ไหม
เอ็งมีปัญหาในเหตุผลในทานในศีลในเนกขัมมะไหม
เอ็งมีวิริยะความเพียรในทานในศีลในเนกขัมมะในปัญญาไหม
เอ็งมีขันติอดกลั้นอดทนที่จะทำทานรักษาศีลประพฤติเนกขัมมะมีปัญหาวิริยะต่อไปไหม
มีสังจะความจริงใจในทานในศีลในเนกขัมมะในปัญญาในวิริยะในขันติอดกลั้นอดทนไหม
เอ็งมีอธิษฐานเพื่อให้มีทานมีศีลมีเนกขัมมะมีปัญหาวิริยะมีขันติมีสังจะอธิษฐานมีไหม มีอุเบกขา
ทำยสุตดูเบกขาก็ให้ไปหมดแล้ว ไม่มีแล้ว
ถึงที่สุดเพราะอุเบกขาในทานอุเบกขาในศีลในเนกขัมมะในปัญญาในวิริยะในขันติในสังจะในอธิษฐานใน
มตตา

เมตตารักใคร่ในทานในศีลในเนกขัมมะในปัญญาในวิริยะในขันติในสังจะในอธิษฐานในเมตตาในอุเบกขา
ทั้งหมด คือรักความว่างนั่นเอง แล้วเราก็เป็นไปเพื่อความวิมุตติหลุดพ้นเพื่อนิพพาน
เพราะฉะนั้นการบำเพ็ญของพระองค์เนียเพื่อความว่างอย่างเดียว เพื่อนิพพานอย่างเดียว
เพราะฉะนั้นเราต้องมีใจเข้มแข็งอดทน แค่นี้ ขอให้ทุกคนทุกองค์มีใจเข้มแข็งอดทน
อย่าไปอ่อนแอท้อแท้และให้รักกันไว้สามัคคีธรรม สุขาสังฆัสสะ สามัคคี
การที่สงฆ์มีความสามัคคีเป็นเหตุให้เกิดสุข มีความสงบสุข ให้รู้จักให้อโหสิให้อภัย ที่พระองค์ว่า
ตั้งเมตตากายกรรม เมตตาวจีกรรมไว้ในเพื่อนภิกษุสามเณร แล้วก็ให้มีศีลสามัญญตา
ปฏิญญาสามัญญตาก็คือเห็นเป็นอันเดียวกัน
คือเห็นตามธรรมวินัยเพื่อความว่างเพื่อความวิมุตติหลุดพ้นอย่างเดียว
ฉะนั้นเราจะไม่ทะเลาะทุ่มเถียงกันด้วยลาภด้วยสักการะที่ไม่ใช่ธรรมไม่ใช่วินัย
ให้เป็นไปด้วยความมักน้อยสันโดษ การที่เราจะมักน้อยสันโดษได้ก็คือไม่ใช่พระองค์สอนให้เราขี้เกียจ
คือเราแสดงความสามารถตามสติปัญญากำลังเรียวแรงแล้ว
เราได้แค่นี้ก็ได้เท่าบุญเท่าวาสนาเท่าบารมีของเรา พระองค์สอนให้พอใจยินดีแค่นั้น
ฉะนั้นไม่ใช่พระองค์สอนให้ขี้เกียจ ส่วนมากคนอื่นจะเข้าใจผิดนี้ว่ามักน้อยสันโดษแล้ว
ประเทศชาติพุทธศาสนาคงไม่เจริญพวกนี้เข้าใจผิด
เพราะฉะนั้นการที่พระองค์สอนให้มักน้อยสันโดษก็เพื่อให้พอใจยินดีเท่าบุญเท่าวาสนาเท่าสติปัญญาเท่า
กำลังเรียวแรงของคนที่ได้พยายามแล้ว แล้วมันได้มาแค่นั้น นั่นแหละพระองค์จึงให้มักน้อยตามมีตามได้
เนียเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นส่วนอื่น ๆ คนอื่นมักจะเข้าใจผิด เรารู้แล้วเข้าใจแล้วเราก็ละเว้นไม่สนใจสิ่งไหน
เข้า! แค่นี้พอ !! ใครมีอะไรจะถามก็ถามได้.....

ชนะชัย เมฆา ผู้รวบรวมและตรวจเนื้อความ

วันศุกร์ที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๔

เวลา ๑๔.๐๓ น.